Ч. 213 Пятниця 22 вересня (5 жовтня) 1900. Рік X.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Рух виборчий. — Телеграми цїсарів хіньского і німецкого).

На передвиборчім вічу в Яворові, на котрім промавляли Новаковский, Брасюк і о. Фолис поставили кандидатуру в четвертої курии адвоката др. Костя Левицкого зі Львова. Кандидатами з V. курии суть: др. Гібль і социяльний демократ Шіфлер; більшість на вічу заявила ся за Шіфлером. — В Перемисчині ставлять кандидатуру о. Антона Захариєвича, пароха у Вишатичах, з IV. курии. В чесанівскім повітї ставлять в IV. курии кандидатуру дра Данила Стахури з Перемишля. — Кандидатом з округа виборчого: Жовків Рава-Сокаль з IV курии установлено начальника суду в Куликові п. Харака, а в V курии адвоката дра Євг. Петрушевича з Сокаля.

Найважнїйшою політичною справою дня єсть тепер відповідь німецкого цїсаря, дана на телеграму хіньского цїсаря. Деякі німецкі ґазети хвалять в ній дуже миролюбний тон; другі видять в ній, як і в инших бесїдах німецкого цїсаря лиш великі слова, та кажуть, що німецка полїтика загальцовувала ся в хіньскій справі, і видано великі суми на справу хіньску без призволеня ради державної. Найлїпше понятє о тонї відповіди цїсаря зможе кождий сам собі виробити з дословного єї змісту. Хіньский цїсар телеґрафував:

Є. В. цїсар хіньский шле Є. В. цїсареви німецкому своє поздоровленє. Того, що Вашого Вел. посол бар. Кеттелер погиб нагло яко жертва вибухненої ворохобнї, ми вже дуже жалували і сумували над тим. Розпорядженєм з нинїшного дня наказуємо, що за померешого при однім олтари має бути принесена жертва і ми приказали великому секретарови, Кунканґови, щоби він зложив на олтари жертву напиткову. Старші торговельні надзирателї північних і полудневих портів одержали рівночасно приказ, поробити всякі приготовленя до перевезеня тїла до вітчини. При приїздї тїла до Німеччини розпоряджаємо принесеня другої жертви на олтари, і поручили то зробити віцепрезидентови міністерства фінансів Люнгачінанови. Тим хочемо дати вираз нашого горя і нашої памяти о помершім. Німеччина удержувала завсїгди дружні зносини з Хіною, маємо длятого кріпку надію, що Ваше Вел. будете боронити великих спільних інтересів Хіни і заграницї і длятого пустите в непамять всякий гнів, щоби можна як найскорше заключити мир і згоду на вічні часи. Того ми з цїлої души бажаємо і того як найбільше сподїваємо ся".

Так телеґрафував хіньский цїсар. Требаж мати на уваді, що все що стало ся в Хінї, стало ся в наслїдок ворохобнї, а та вибухла, користаючи знов з ослаблення Хіни як-раз в наслїдок поступованя держав заграничних. Вийшла ситуация незвичайно трудна для династиї і хіньских властий, котрі очевидно не знали що робити; одні перепудившись ворохобнї пішли спільно з ворохобниками і звернули їх вістре против чужинцїв; другі як знаємо боронили чужинцїв а навіть сама цїсарева потайком носила живність заграничним послам. В виду такої ситуациї і дальших єї наслїдків треба телеґраму хіньского цїсаря уважати за велике упокоренє і за перепросини, котрі мають на цїли дати можність до заведеня переговорів в справі мира.

А ось відповідь німецкого цїсаря, котрого бута видніє ся зараз в перших словах:

До хіньского цїсаря. Я, німецкий цїсар одержав телеґраму Єго Величества хіньского цїсаря. Я довідав ся з неї з вдоволенєм, що В. Вел. стараєте ся, погане і висьміваюче всяку культуру убитє мого посла спокутувати після звичаю і приписів Вашої віри. Але я яко німецкий цїсар і християнин не можу сего злочину уважати спокутуваним жертвенним напитком. Побіч того убитого посла стануло перед престолом божим велике число братів християньскої віри, епископів, місионарів, жінок і дїтий, котрі задля своєї віри, котра єсть і моєю, погибли смертию мучеників і виступають яко винователї Вашого Величества. Чи за то все стане жертва напиткова Вашого Величества? Не роблю Вашого Величества одвічальним за обиду, якої допущено ся против посольства, яке у всїх народів уважає ся за ненарушиме, анї також за тї прикрости, яких нароблено так многим народам, віроісповіданям і підданим Вашого Величества, що належать до моєї християньскої віри. Але дорадники престола Вашого Величества, урядники, на котрих голови спадає вина за пролиту кров, за злочин, котрий страхом наповняє

15)

ОБРАЗКИ з ДАЛЕКОГО ВСХОДУ.

(Після Ріхтгофена, Е. Вольфа, Вартеґґа, Гольдманна і др. зладив К. Вербин).

(Дальше).

Пізнавши попереду ті сторони хіньскої держави, де лїтом лютила ся в суміш ворохобня боксерів і борба сполучених войск держав з трох частий сьвіта з хіньскою армією, пізнавши нову і стару хіньску столицю, та житє, звичаї і обичаї Хінцїв, розгляньмо ся тепер по тій країнї, на котру головно Анґлїйцї споглядають дуже ласим оком, в котрій вже розтягають поволеньки сїть свого панованя, і котру майже уважають за свою, бо вимусили для себе від хіньского правительства і вимовили у инших держав майже виключний вплив на сю може найбогатшу сторону, на долину над рікою Янґцекіяном. Може недалекий час, коли і тут так само, як тепер в провінциї Печілї, буде лютити ся рівночасно і ворохобня і війна, а сполучені великі держави будуть так само слати кораблї воєнні і войско, щоби як найскорше захопити що дасть ся. В описі сих сторін підемо за німецким подорожником, дром П. Гольдманом.

IX.

Виїзд. — Устє Янґцекіяну. — Дїти на корабли. — „Кіянґфу". — Хіньский а еврейский купець. — Краєвид. — Чінкіянґ. — Нанкін. — Вугу. — „Сирітка." Кіукіянґ. — Вучанґ.

В ночи, о першій годинї, забренїли зелїзні ланци, кулї наробили крику, і ми виїхали з Шанґаю. Електричні лямпи на верфтї пускають яскраве сьвітло крізь вікна кабіни, і оно суне ся довгою смугою по стїнах, та щезає. Парова свиставка свище, вода зачинає шуміти, а корабель задрожить за кождий раз, скоро засопить машина. Місто вкриває темнота, і оно нїби спить. Лиш осьвітлений годинник на вежи будинку митового не спить, і нїби дивить ся на місто. В публичнім городї пусто, білї лавки стоять порожнї, а дївчатка, що ще перед кількома годинами бігали там цїлими громадами — тота на причуд красна білявка Розі, з волосєм нїби золотом, і міс Ада, що їздить куцикáми до школи, і донечка корабельного інжинїра, з русявим волосячком і личком мов у ангелика — всї они сплять дома, та їм снить ся, що якийсь князь сватає їх, та забирає з собою до своєї палати.

Настав ранок а корабель пливе по якійсь величезній площи води. То не море, бо не бють филї, але й море, бо не видко берегів. Лиш десь дуже далеко чорніє ся смуга землї, як то буває і на мори, коли пароход минає побереже. Вода брунатна а місцями нїби трохи червоніє ся. То якась така дивна закраска, що й годї собі подумати такої. Понад тою червоно-брунатною водою небо, а на нім білї і сїрі хмари збивають ся у вал. Де той вал проливає ся, показує ся голубе небо. То краєвид при самім вїздї до ріки Янґцекіяну. Поволи підходить до води і хмар ще й трохи землї. По правім боцї виринає беріг. В міру того як показує ся беріг, ріка робить нїби уступку тим, що з европейским понятєм ріки приходять на Янґцекіян. А все-таки цїкаво знати, де подів ся лївий беріг. Хто знає, чи він взагалї єсть? Ріка так іде вшир, як би хотїла витиснути всю землю з Хіни, і може то їй удало ся по лївім боцї. Дежтам, в Хінї єсть досить місця для такого Янґцекіяну. Щож то мусять бути за простори, коли їх міряти мірою тої водної площі! І чоловікови зачинає прояснювати ся в голові, як величезною мусить бути тота Хіна, в котрої тїлї Янґцекіян значить тілько, що одна жила, як безконечний мусить бути той край, в котрім тота безбережна маса води єсть лиш рікою.

Правий беріг зеленїє ся. Краєм росте високий очерет, а часом бігають туди малі жовті дїти, котрим трава виростає високо понад голови. Левади підходять аж до ріки, а поза ними стоять дерева з крісплатими вершками. Показують ся низькі хати, сїрі хати з чорними дахами. Беріг єсть плоский, і здає ся іноді як би то була лиш тоненька шкірочка над водою; місцями підходять до ріки вузкі устя річок або каналів, понад котрими буває пасовиска. При устю єсть часом мала пристань, де стоїть по кілька джунк з кінчастими щоглами. Деякі пливуть по ріцї з розпущеними чорно-брунатними вітрилами. Але за цїлий день можна стрітити ледви яких двайцять або трийцять кораблів. Як далеко і ши-

християньскі народи, мусять відпокутувати за їх погане діло, а коли Ваше Вел. віддасте їх на заслужену кару, то я буду уважати то за спокутуванє, яке вдоволить християньскі народи. Коли В. Вел. схочете подати мені до того Вашу цісарску руку і приняти при тім підпору репрезентантів всіх беручих участь народів, то я з моеї сторони пристаю на то. Я би також і повитав поворот Вашого Величества до столиці Пекіну в тій ціли. Мій ґенерал-фельдмаршалок ґраф Вальдерзе одержить приказ не лиш приняти Ваше Величество після ранґи і достоіньства, але також і подати Вашому Величеству всякої воіскової охорони, якої бажаете, а якої Вам може потреба против ворохобників. Та й я бажаю мира, але такого мира, котрий би спокутував вину і всім чужинцям в Хіні дав повну безпечність житя і тіла майна і добра а особливо свобідного виконуваня віри.

Новинки.

Львів дня 4-го жовтня 1900.

— **Цісарске сьвято.** Слідуючі стишки віддекламували ученики школи народної в Кутах, повіта золочівского дня 4-го жовтня 1900.

I.

В австро-угорскій славній країні
Нині від рана двзін гомонить,
На его голос у всі сьвятині
Нарід побожний радо спішить.

А на Габсбурґів трові в столици
Наш Найяснійший Цісар засів;
Щиро, мов батько, в тронній сьвітлици
Витае вірних своїх синів.

Ледво сьвітлиця годна змістити
Гостий всіляких з ріжних сторін,
Що з вдячним серцем прийшли зложити
Свому Монарсі низький поклін.

Що-ж то за сьвято нині привело
В замок цісарский стілько людий?
Що то за радість грае весело
В лицях і внутрі щирих грудий?

О се величне — цісарске сьвято,
Се сімдесятий день іменин
Нині обходить Цар наш і Тато,
Славних Габсбурґів славнійший Син.

II.

За що-ж так люди молять ся нині,
За що складають низький поклін?
Бо наш Монарха в кождій години
Дбае о щасте своїх країн.

Вже пятьдесять два років минае,
Як наш Монарха обняв престіл,
А Его ласка щедро сплывае
І до найменших, убогих сіл.

Він всіх підданих, мов рідні діти,
Любить однако, дбае про всіх;
І хто би годен всьо те зчислити,
Чим Він в нещастях їх запоміг?

Чи пожар, голод знищить країну,
Чи спаде повінь на рільника,
Всюди на поміч в прикру годину
Спішить ласкава Его рука.

А вже найбільше з Цісаря волі
Дбае про школи цісарска власть;
Бо хто бажае красшої долі,
Одна наука ей лише дасть.

* * *

Отже за щедрі сї благодати
Шлемо Монарсі вдячний привіт:
Жий, Пайяснійший Пане і Тату
В щастю, здоровлю, много ще літ!

Іван Петришин.

— **Є. Е. п. Намістник ґр. Лев Пініньский** вернув оногди вечером до Львова.

— **Є. Е. п. Міністер** др. Леонард Пенгак приїхав оногди вечером поспішним поїздом до Львова.

— **На відкритє польского театру** у Львові, котре відбувае ся нині, поз'їздило ся вже множество гостий з ріжних сторін. Приїхали репрезентанти польскої штуки, літератури, дневникарства і т. п. Приїхала також ческа депутация, котра іменем міста Праги мае зложити від Чехів на спомин срібну липову галузку.

— **Маршалком самбірскої ради повітової** вибраний нотар Мариян Владичиньский на місце Каз. Беляньского, котрий зрезиґнував.

— **Філія рускої товариства педаґоґічного в Перемишли.** Дня 29 червня с. р. відбули ся перші збори філії Руского товариства педаґоґічного в Перемишли На зборах вибрано виділ, до котрого увійшли: головою проф. Алексей Ярема, заступником голови проф Іван Прийма, контрольором проф Дмитро Чеховский, секретарем др. Василь Щурат, а касієром проф. Степан Федів; заступниками виділових вибрано пп. Зиновію Ціпановску і Мийского. — Виділ сего товариства видав відозву, в котрій так каже: „Хто ж мае помогти нашому товариству в его головних потребах? Хто-ж, як не всі, що їм головна ціль его не байдужа! Отже передовсім всі, що виховуючи вже нашу молодїж в школах, можуть найліпше бачити, як много недостае тим школам, щоб могли назватись рускими; всі, що радіючи чисельному зростови нашої шкільної молодежи, раді-б бачити еї як найбільше; всі, що хотячи своїм дітям наукою запевнити добру і чесну будучність, бажали б знайти якусь поміч; всі учителі сільских і міских шкіл, всі прихильники рускої школи, всі батьки і опікуни нашої молодежи! До них ми кличем на всю Перемищину: Ставайтесь членами нашого товариства! Вписуйтесь і других заохочуйте вписувати ся“. З всіми зголошенями і грошевими посилками просимо звертатись до касиера нашого товариства ґімн. проф. Стефана Федева в Перемишли.

— **Офіцирский іспит** здали однорічні охотники в 30 п. п.: Доспіль, Даякевич, Ліпдер, Амбах, Бехтльоф, Білецкий, Чарнецкий, Чернявский, Фляйшль, Фрідлевич, Головский, Герман, Гільбріхт, Глуховецкий, Кобиляньский, Кольмінцер, Коньчакоский, Кордецкий, Мудрак, Немчиковский, Пекотило, Породко, Романьский, Шнайберґ, Сокаль, Щипчик, Татух, Ваґнер, Волошинович і Врублевский. Упало 16, а 5 з них буде служити другий рік. — В 24 п. п. здали іспит: др. Флекер, Голубаш, Ясінковский, Курдидик, Проскурницкий. — В 15 п. п. здали іспит: Терлецкий, Барский, Бляс, Вловецкий, Хмелевский, Гомпеш, Горовіц, Маерский, Рибицкий і Серет, а упало 4. — В 80 п. п. здали іспит: Якубовский, Домбровский, Ґулик, Краевский, Лопушаньский, Осадца, Пфайфер, Вебер, Сидорович і Теодорович,

роко, на воді і на суши видко ледви слід якогось житя. Серед великої самоти на ріці глухо і тихо довкола, лиш шумить вода, що бе об передний конець парохода, або чути протяжні голоси хіньских корабельників, що пускають оловянку у воду, і хіньскими числами дають знати, як глубоко.

Довкола спокій і тишина, але на корабли малі діти. Американьскі місіонарі позаймали вже в Шанґаю всі кабіни які лиш були. Кілько они везуть дітий з собою, годі знати, бо їх бере ся звідкись щораз більше. Вечером в Шанґаю було їх ще лиш двое, тепер показало ся вже шестеро. Аж на кінци дороги покаже ся, кілько всіх разом. Дивна річ, кілько дітий мають тоті місіонарі. Та ніхто би не противив ся дітем, як би не мусіло ся їхати з ними разом на одним корабли. Звістно, що ті, котрі мають свої діти, тішать ся ними, мають з них радість, але годі вимагати від когось, хто не мае своїх дітий, аби тішив ся чужими. На корабли нема спокійного кутика, всюди друть ся діти і не перестають верещати. Та коби бодай вже всі разом дерли ся, то мусіли би прецї також і всі разом похрипнути і так можна би мати надію бодай на чверть спокійної годинки. Але межи дітьми, здаесь вже така поведінка, що все лиш одно дре ся цілу годину не вчисляючи в тих коротких хвиль, в котрих оно мусить відсопнути. Скоро то одно викричить ся, зачинае друге, і так верещать они через цілий день як би змовили ся, що кожде мусить відверещати свою годину і нема кінця тому крикови. Навіть серед ночи пробудить ся ще котресь з тих любеньких і зачинае зараз верещати, як би пригадало собі, що не наверещало ся ще досить за дня. Одно особливо страшне. Оно хоче, щоби его аж двое людий втихомиряло. Хоче поставити на своїм і за ніяку ціну не відступить від того. Коли зачне верещати, то хіньска нянька з великою лагідностию через довгий час каже ему „бррр-брррр“! Дитина слухае тое „брррр брррр“! і верещить дальше. Нарешті кличе нянька до помочи котрогось з хіньских паробків, той сідае коло неї, бере віяр в руку і зачинае ним вітер робити. Аж тепер міркуе дитина, що для еї вигоди вже досить зроблено і засипляе у няньки на руках. Але суть також і більші діти. Есть один молодий джентльмен, котрому пять літ, котрий придумав такий чемний жарт, що взяв ложку з накритого стола і бе нею по склі, під котрим есть компас. Есть молоденька міс з білим як лен волосем в такім самім віці, котра завсїгди коли я пишу в сальоні, робить мені ту милу і делікатну несподіванку, що вилізе нараз зпоза мого стільця і упхае палець в каламар. Есть навіть місіонарска теща, котра що дня хоче забрати мені мій олівець, бо каже що то еї і перечить ся зі мною.

Коли місіонарскі дами засядуть до спільного обіду або вечері, то всі на хвильку позамикають очи Зразу бере охота хлюпнути їм трохи студеної води в лице. Але зараз опісля чоловік рад з того, що так не зробив, бо тото замиканє очий, то не омлїнє, лиш мае значити молитву перед обідом. Місіонарі приходять зрана на break-fast (брекфаст — снїданок) в ясно синих хіньских одежах, котрих уживають замість шляфроків. Суть то смирні чемні люди, котрі через цілий день лежать на покладі на шеслонґах і читають ґазети Капітан есть малий чоловік з сивим волосем, делікатними чертами лиця і ясними очами. Він Американець і ми для него при столі дуже ввічливі, не сумніваемо ся ані хвильки, що Іспанці зараз всі повтікають, скоро лиш побачать на Кубі першого вояка з армії Сполучених Держав.

Пароход есть власностию хіньского товариства торговельного і називае ся „Ківґфу“ по імени хіньскої ріки. Есть то величезний корабель, котрий по самій середині есть так широкий, що виглядае тут, як би був круглий. Долїшна часть есть помальована на жовто, горішна на біло. Він піднимае ся з води на два поверхи високо, а поправді на три, коли почислити ще й горішне забудоване, на котрім есть місток для команданта і кабіна для капітана. Они подібні до інструменту який можна побачити у войскової банди, до подвійної фаґоти, на котрій грае янаньский вуголь, випускаючи у воздух чорний дим. Колеса водні суть так високі як корабель, а на величезних скринях над ними есть вимальоване на кождій з них одно око.

Кабіни суть просторі, ліжка мають сітка від москітосів Саля столова есть на горі і мае вісім вікон, котрі стоять поотвирані, щоби заходив сьвіжий вітер, який робить сам корабель посуваючи ся наперед. Харч не злий. Що дня стоять на столі жовті як золото банани і великі оріхи, котрих лупинка буває иноді так покручена, що здае ся, як би й она була зроблена в хіньскім стилю. Пароход есть чистий навіть дуже чистий, коли погадати, що то хіньский корабель. Поміст на покладі для проходу в першій клясі есть обитий бляхою а подвійна криша, з дерева і вітрилового полотна хоронить від спеки, яка буває в долині Янґцекіяну. В коритари, що есть з боку коло кабін першої кляси, висять дві клітки з жовтими сьпіваючими птицями. Есть навіть посудинка з золотими рибками, уставлена на стільчику а до неї приходить що рана корабельна кітка, спирае ся лабками і пе воду. Всі кабіни першої кляси заняті. Друга каюта, що виглядае як би великий маґазин на товари есть

а упало 3. — В баталїонї стрільцїв здали іспит: Леваковский, Брецнер, Френкель, Ямполэр і Папе.

— **Стережіть ся аґентів**, що намавляють вас до купна льосів, машин і т. п. річий, бо дуже легко можете попасти ся в руки якому обманцеви, як ось показує слїдуючий случай: До мешканя селянина Бабича в Сокирчинї коло Мшани дільної, прийшов недавно аґент фірми Шрекінґера у Відни Беньо Кріґер і дав єму до підпису замовлене на машину. Тепер показує ся, що аґент використав несьвідомість селянина і замість замовленя на машину, предложив єму до підпису вексель на 175 зр., котрий тепер заскаржено. Справу передано вже карному судови.

— **Убийство з забобонів.** В Чорній Водї під Коростенком над Дунайцем селянин Микола Шимчек забив свого сусїда Методия Вислоцкого з мести за то, що єго брат Тимко Вислоцкий переходячи коло дому убийника наплюв на пальцї і кинув слину на єго вікно. Кидане слини на чиєсь вікно, уважають забобонні селяни за щось такого, що може пошкодити здоровлю чоловіка.

— **Панна Стася К.** що забравши гроші і дорогоцінности свому опікунови щезла десь без слїду, вже знайшла ся. Не сама була, був з нею ще її товариш Володислав, старший від 17-лїтної Стасї о три роки. Обоє поїхали до Стрия і там удавали в готели ґрафа і ґрафиню Дембских, а а відтак поїхали до Сколього не перечуваючи, що за ними іде вже відпоручник полїциї. Той привіз їх до Львова і панна Стася замешкала знову у опікуна а її товариш дістав заходами полїциї безплатне помешкане в арештї. Із забраних кількасот корон лишило ся ледви кількадесять. Молоді паньство ґрафство погуляли собі, за те тепер покутують.

— **Борщ і качка.** Хтось готов собі погадати в першій хвили: яку звязь може мати борщ з качкою? А то ось зовсім просто: Борщ вкрав качку і з'їв її. Львівска полїция арештувала жебрака, з чорною бородою, налягаючого на ногу, іменем Михайла Борща, котрий закрав ся до комори одного з льокаторів при ул. Костюшки, ч. 2. і украв з відтам печену качку. Заким Борща віддано в руки полїцияна, він, щоби не тратити часу, сїв і з'їв качку.

— **Живцем згорів.** В Озерянцї, повіта борщівского, вибухнув сими днями огонь, від котрого згоріло 6 загород селяньских, загальної вартости 25.500 корон. Підчас огню спав в стайни 16-лїтний наймит Михайло Цимбалюк, котрий там і спалив ся на вугіль.

Курс львівский.

Дня 3-ого жовтня 1900.	пла-тять	жа-дають
I. Акциї за штуку	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	636·—	646·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	354·—	364·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	529·—	536·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	480·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90·30	91·—
Банку гіпот. 5% преміов.	109·30	110·—
Банку гіпот. 4½%	98·30	99·—
4½% листи застав. Банку краєв.	98·50	99·20
4% листи застав. Банку краєв. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	92·—	92·70
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	92·—	92.70
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	89·70	90·40
III. Облїґи за 100 зр		
Пропінацийні гал.	95·10	95 80
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·50	101·20
„ „ „ „ 4½%	99·50	100·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	91·—	92·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	90·50	91·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	88·—	88·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	69·—	72·—
Міста Станиславова	140·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	42·25	43 35
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	20·50	21 50
Італ. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архікн. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Базиліка 10 К. (Курс віденьский)	12·60	13·60
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	6·50	8·—
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	8·50	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·35	11·50
Рубель паперовий	2·55	2·57
100 марок німецких	118·—	118·60
Доляр америк.	4·80	5·00

Телеграми.

Відень 4 жовтня. Є. В. Цїсар з дружиною і численними гостями виїхав на лови до Радмер в Стириї.

Відень 4 жовтня. Президент міністрів др Кербер конферував вчера з бар. Хлюмецким і Ґрабмаєром.

Відень 4 жовтня. В кругах дипльоматичних уважають ситуацию в Хінї за значно поліпшену в наслїдок виміни депеш межи цїсарями хіньским а німецким. Цїсар хіньский едиктом висланим до хіньских послів за границею оголосив, що наказано строго укарати всїх проводирів ворохобні.

Петербург 4 жовтня. Старший комісар Крети, кн. Юрий Грецкий прибув до Ливадиї.

Ню-Йорк 4 жовтня. Полїция в Чікаґо викрила заговір анархістів, котрі хотїли убити президента Мек Кінлїя.

Надіслане.

набита Хінцями. Там суть уставлені в два поверхи постелі, що виглядають як шуфляди, а в кождій з них лежить по чотирох ба й по шість Хінцїв. Тут страшно тїсно а воздух такий, що мало чоловік не задушить ся. В кількох кутах суть деревлянні тапчани для тих, що курять опіюм. Хіньска почта має на кораблї свої скринки почтові з дерева політурованого на брунатно а на них єсть хіньска напись з мосяжними буквами.

На горі перед коминами єсть біла жердка а на її кінци єсть золотий орел зовсїм такий як француский. Але то не наполеоньский символ лиш американьский. „Кіянґфу" був збудований в Ню-Йорку, належав давнїйше до американьскої спілки, а відтак разом з иншими кораблями перейшов на власність хіньского товариства. То єсть один случай того розвою, який відбуває ся поволи, а котрого Анґлїйцї вже нинї побоюють ся. Виглядає то так, як би у всхідній Азиї поволи **хіньский** купець займав місце **европейского** (або американьского). Тепер вже спочиває вся торговля з внутрішними сторонами хіньскої держави в руках Хінцїв. Европеєць спроваджує товари ізза моря, а Хінець везе їх в глубину краю, де їх продає. В многих случаях єсть европейский купець лиш посильальником хіньских фірм, а прийде ще може час, коли хіньскі фірми будуть обходити ся без того посередника і самі будуть спроваджувати товари від доставників. Підчас коли хіньске правительство уступає перед грозячими пушками европейских кораблів воєнних, хіньский купець стоїть спокійно на своїм місци. Він вступає нераз яко посередник для закупна в службу европейских купцїв, котрі потребують мужа довіря, бо і не знають хіньскої мови і не можуть допильнувати своїх інтересів купецких в Хінї. Коли шеф якого купецкого дому зарабляє тисяч таелїв на своїм інтересї, то можна бути певним, що других тисяч таелїв, або й два тисячі лишає ся в кишени такого компрадора. Хіньскі купцї зачинають поволи вступати до безпосередної конкуренциї з европейскими і по якімсь часї мусить звичайно европейский купець уступати. Хінець випирає Европейця з єго підприємств (як то і хіньске товариство взяло в свої руки ту часть корабельної плавби по Янкцекіянї, якою давнїйше займало ся американьске). Хінцї займають навіть поволи і незначно европейскі оселї. Значна часть анґлїйских осель в Шанґаю знаходить ся вже в руках Хінцїв. Розуміє ся, що хіньский властитель криє ся завсїгди поза підставленого Европейця. Ті, що на все чорно дивлять ся, видять вже навіть будучність, коли проживаючі у всхідній Азиї Европейцї будуть служити у Хінцїв, як то вже й нинї европейскі офіцири товариства China-Merchant-Steamer стоять в службі хіньских властителів кораблів. А вжеж нікуди правди дїти, що вже показує ся то дивне з'явище, що хіньске правительство відступає Европейцям кусень за куснем хіньскої землї, а рівночасно хіньский купець при помочи свого капіталу відбирає її назад від чужинцїв. Капітал, котрий в цїлім сьвітї перевертає все до гори ногами і любить віддавати власть тим, в чиїх руках она стаєсь нещастєм, рішить може й в Хінї, що Хінцям належить ся першеньство перед Европейцями.

(Дальше буде.)

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).